IVANOV'S VERTELUURTJES

Nr. 37

SACHA IVANOV

DE BEHEKSTE TIJGER

Uitgeverij ERASMUS, Rijschoolstraat, 25. — Leuven

Prijs : 60 centiemen

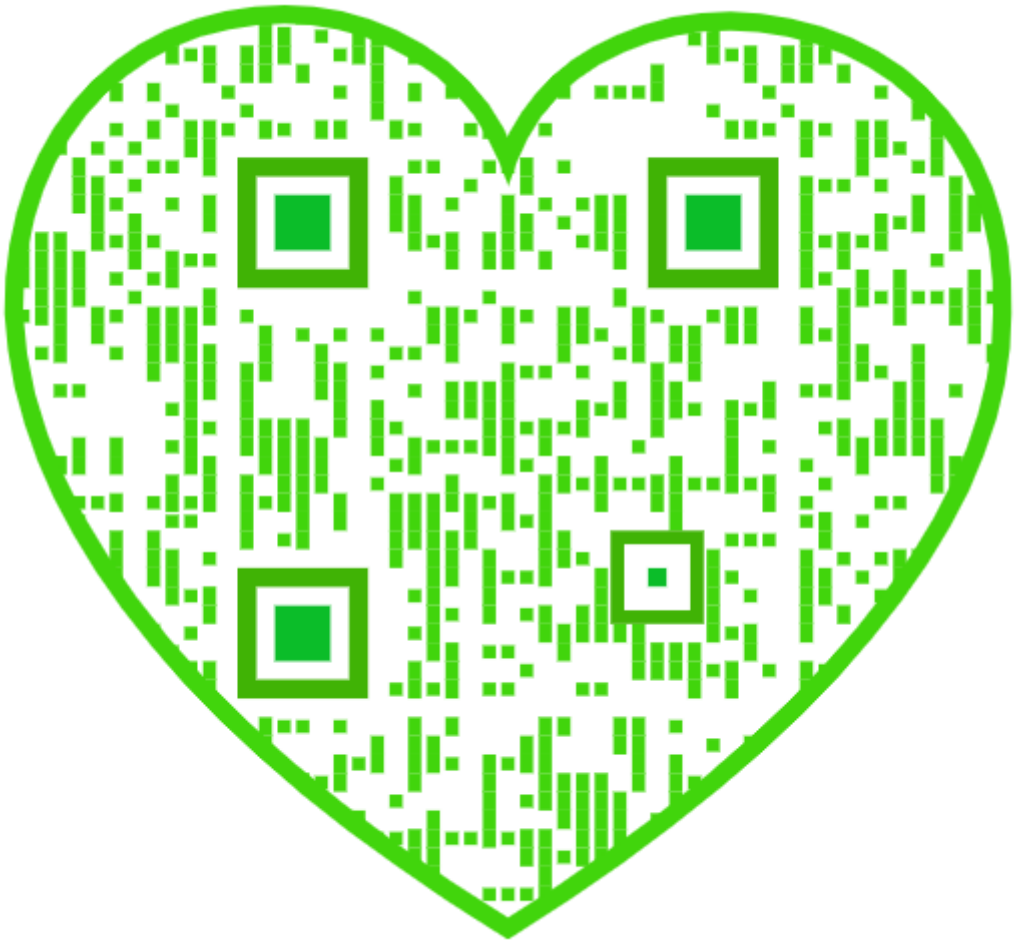

IVANOV'S VERTELUURTJES

Reeds verschenen en bij uw dagbladverkooper **of bij ons te verkrijgen :**

1. **De Geest van den Zwerver.** — Een mooi verhaal over onze Vlaamsche visschers.
2. **Het Naaistertje van het Tempelhof.** — Van een arm werkmeisje en een rijken huisbaas.
3. **De Hut naast het kasteel.** — Van fabrieksarbeider tot kasteelheer en wat er nog bijkwam.
4. **Het gestolen Kind.** — Een verhaal van Bohemers.
5. **Wie is de schuldige ?** — Een boeiend detectieve-verhaal.
6. **Jim, de Weesjongen van Chicago.** — Een avontuurlijk reis van Chicago naar den Kansas.
7. **Jim's avonturen bij de Cowboys.** —
8. **Het Geheim van het drijvend Wrak.** — De heldenmoed van onze Vlaamsche visschers.
9. **Zijn Zoon.** — Geschiedenis van een verloren zoon.
10. **Het Eiland van den Dood.** — Het leven van Pater Damiaan.
11. **In de Klauwen van Bill Sullivan.** — Vervolg op Jim's avonturen bij de Cowboy's.
12. **De Roode Auto.** — Alweer een boeiend detective-verhaal.
13. **De Heks van den Wate toren.** — Van een geheimzinnig wezen, een onschuldig meisje en een dapperen jongeling.
14. **De Schat van Oom Felix.** — Een gouden afgod waakte over onschatbare rijkdommen...
15. **De Wraak van Soliman.** — Een avontuur in 't hartje van Kongo.
16. **Jim's Avonturen in de geheimzinnige Vallei.**
17. **De Bende van Klaver-Zeven.** — Detectieve-verhaal.
18. **Het drijvend Graf.** — Wietje Rogge wordt zeekapitein.
19. **Het Spookhuis.** — Nog de bende van Klaver-zeven.
20. **De Vuurvogel.** — Verdere lotgevallen van Dick en Oom Felix.
21. **Het Zoontje van den Mijnwerker.** — Een aandoenlijk verhaal.
22. **Oog voor Oog, Tand voor Tand !** — Een cow-boy verhaal.
23. **Een beroerde Spookgeschiedenis.** — Nog over Nat en Wim.
24. **De gesluierde Prinses.** — 25. **Boven den Afgrond.**
26. **Het Kerkhof der Olifanten.** — 27. **Carla, de Berentemster.**
28. **De geheimzinnige Hand.** — 29. **De Zwarte Bende.**
30. **De misdadige Voogd.** — 31. **Het Geheim van den Grooten Lama.**
32. **De Zeeschuimers.** — 33. **De Machinist van den Sneltrein 713.**
34. **Het Japansch Juweelkistje.** — 35. **De Schuimers van de Prairie.**
36. **Het Tragische Luchtschip.** — 37. **De Bekekste Tijger.**

VRAAGT ZE AAN UW DAGBLADVERKOOPER ; IN AUBETTEN EN KIOSKEN.

POSTABONNEMENTEN : (franco thuis)

1 jaar 28 Frank voor 52 nummers
6 maand : 15 Frank voor 26 nummers
3 maand : 8 Frank voor 13 nummers

Te storten op postrekening : Nr. 42.36.16.

Uitgeverij « ERASMUS », Rijschoolstraat, 25, Leuven.

Verschijnen elken Vrijdag.

Nr. 37

De Behekste Tijger

Drie prauwen kwamen in een helsch tempo de Luakala, één der talrijke bijrivieren van den Congostroom, afgevaren.

Ongerust keek Mijnheer Deprez naar de tallooze rotsachtige eilandjes, die uit het water opdoken.

— Van zoolang ik in Congo ben, heb ik nog nooit op zoo'n ellendige rivier gevaren, morde hij.

Gustje, zijn vriend en helper, lachte eens.

— Gij schijnt vreeselijk uit uw humeur vandaag, zei hij.

Mijnheer Deprez antwoordde niet.

Met gespannen aandacht keek hij naar eene reeks spitse punten, die boven de oppervlakte van het water uitstaken.

Het waren als scherpe pinnen, rechtstaande in de rivier geplant.

— Boomtanden, mompelde hij. Als 't wel gaat, worden onze prauwen nog opengereten als bananenschillen...

Kumbala, de leider van de zwarte dragers, die daareven nog lustig de maat aan 't zingen was, had zijn zang gestaakt en gaf nu korte, krachtige bevelen aan zijn mannen.

De prauwen zwenkten naar links en rechts, tusschen de gevaarlijke boomtanden door.

— We zijn er voorbij ! zei Gustje.

De woorden verstierven echter op zijn lippen, als hij zag hoe de bootjes nu met duizelingwekkende snelheid op zichzelf begonnen rond te draaien als tollen.

— Watervallen ! zei de ingenieur, 't zal er op aankomen goed te kunnen zwemmen !

Inderdaad, vooraleer één van de mannen zijn roeispaan had kunnen gebruiken, waren de drie ranke vaartuigjes gekanteld en meegesleurd in

de branding.

Gedurende enkele oogenblikken zag men niets dan kokend schuim.

Dan kwam hier en daar een menschelijke gedaante aan de oppervlakte.

— Zwemmen ! vermaande Gustje zichzelf.

Wild begon hij met armen en beenen te werken en enkele oogenblikken later kroop hij aan land.

— Kumbala, waar is de bwana ? (1) vroeg hij ongerust, toen hij den ingenieur niet zag.

De neger keek hem starlings aan, als scheen hij hem niet te begrijpen.

Maar Gustje wachtte zijn antwoord niet af, want tusschen het kokende schuim had hij den blonden kroeskop van zijn vriend zien bovenkomen.

Zonder zich te bedenken sprong hij de rivier in en zwom met krachtige armslagen naar hem toe.

— Houd u goed ! Ik kom ! riep hij boven het geweld der branding uit.

— Spoed u ! Ik kan niet meer ! antwoordde

(1) bwana : meester.

de zwakke stem van den ingenieur.

Gustje zag hem wanhopig met de armen slaan en dan als een steen in de diepte verdwijnen.

Het werd een verwoede strijd tusschen het razende, schuimende water en den moedigen jongeling.

Eindelijk, met de hulp van Kumbala, die zich ook weer in de rivier had geworpen, kon Mr. Deprez aan wal worden gebracht.

— Bwana, dood ! zei de neger verschrikt, toen de ingenieur de oogen niet opende.

Al de andere negers begonnen in de handen te klappen en bokkesprongen te maken, ten teeken van rouw.

— Houdt u stil ! gebood Gustje kwaad.

Hij keerde de ingenieur op zijn buik, om hem het water te doen overgeven dat hij tegen wil en dank ingeslikt had, en begon de kunstmatige ademhaling op hem toe te passen.

Maar het mocht niet baten, Mr. Deprez kwam niet bij.

Gustje was radeloos.

Wat moest hij nu aanvangen !

Ze waren minstens twee dagreizen van het

hoofdkwartier dat ze opgeslagen hadden, in eene hun onbekende streek, in 't midden van de wildernis, met slechts enkele negers en zonder levensmiddelen, want alles was samen met de prauwen in de diepte gegaan.

Gustje wist waarlijk niet wat beginnen !

Met kloppend hart boog hij zich over zijn vriend om nogmaals te beproeven hem tot het leven terug te brengen.

— Nkoli ! nkoli ! (1) galmde het eensklaps boven zijn hoofd.

En in een flits zag Gustje een bruin-geel monster met groote witte en zwarte vlekken bezaaid voorbijvliegen en in het bosch verdwijnen...

Verstomd sprong hij recht.

— Wat was dat ? vroeg hij aan de bevende negers.

— Nkoli ! bwana ! nkoli ! kreet Kumbala.

— Zwijg toch, met uw dwazen praat, keef Gustje.

Maar meer kon hij niet zeggen.

Vanachter het struikgewas kwam een man te voorschijn, met een bruin-leeren jagerskostuum aan.

---

(1) Een booze geest.

Hij droeg een geweer van klein kaliber en Gustje vroeg zich verstomd af, hoe hij het in zijn hoofd kreeg met zoo'n kinderspeelgoed, een monster te willen neerschieten, als dat, wat daareven voorbijgevlogen was.

De man scheen even verwonderd als Gustje zelf, in 't hartje van de wildernis een blanke te ontmoeten.

— Ma-ma-ma-ma-max Bro-bro-bro-bro-brown, stelde hij zichzelf al stotterend voor.

Niettegenstaande zijn onrust over zijn vriend, moest Gustje zich geweld aandoen, niet in een luiden schaterlach uit te barsten.

Dien reusachtigen kerel, met zijn kolossale schouders en zijn handen als grijptangen zoo groot, te hooren stamelen als een kind, daar verwachtte hij zich niet aan.

— Zeer vereerd, antwoordde hij.

En op zijne beurt gaf hij zijn naam op.

— Gustaaf Stevens, uit Gent. En dat is mijn meester en vriend, ingenieur Deprez, voegde hij er bij, op den drenkeling wijzend.

— Is hij do-do-do-do-dood ? stotterde Master Brown.

— Ik weet het niet, zei Gustje moedeloos. Wij

zijn door de stroomversnellingen meegesleurd.

Onze prauwen zijn vernield, onze levens- en verbandmiddelen verloren.

En dan vertelde hij, hoe hij en Kumbala, den ingenieur met de grootste moeite uit het water hadden gehaald.

— Maar ik kan hem niet meer tot bezinning brengen. Ik weet waarlijk niet wat beginnen, voegde hij er moedeloos aan toe.

— Ko-o-o-o-om met mij mee, naar mijn plan-ta-ta-ta-tage, brabbelde M. Brown.

Maar Gustje verstond hem toch, en drukte hem dankbaar de hand.

Mr. Deprez werd op een draagberrie, uit takken aaneengeflanst, neergelegd, en voort ging het door bosch en struikgewas tot aan de woning van den planter.

* * *

Daar moest Gustje zijn oogen uitkijken.

Het was een uitgestrekte doening van hectaren en hectaren groot.

De geheele oppervlakte was overdekt met koffieboompjes die thans in vollen bloei stonden.

Honderden negers liepen er rusteloos rond

om de planten na te zien en te verzorgen.

Maar wat Gustje het meest trof, was den grenzeloozen eerbied waarmede ze tot hun meester naderden en voor hem bogen als hij voorbij hen ging.

Hoewel hij hen vriendelijk toeknikte, schenen ze toch eene geheimzinnige vrees voor hem te hebben, want ze keken naar hem met een blik vol bewondering maar tevens vol schrik.

— Wat is dat hier een raar gedoe ! mompelde Gustje, het is precies of er een afgod rondwandelt !

Intusschen waren ze de bungalow genaderd en M. Deprez werd voorzichtig binnengedragen.

Drie uur later was de ingenieur reeds in zooverre hersteld, dat hij een sterke kop koffie kon gebruiken en luisteren naar M. Brown, die brabbelend zijne geschiedenis vertelde.

Hij was een Engelschman, en woonde sedert meer dan tien jaar in Congo.

Hij had er eene koffieplanterij opgericht, die schitterend marscheerde.

Maar de reden waarom hij eigenlijk in Congo bleef, was de jacht op de wilde dieren.

De inlanders zegden van hem :

« Hij draagt het teeken der wildernis », en ze vereerden hem als een halve God.

Inderdaad, nog nooit had een wild dier, hem aangevallen.

M. Brown was zoodanig overtuigd van zijn macht, dat hij noch van leeuw, noch van tijger bevreesd was.

— Ik ben o-o-o-o-o-ok niet ban-ban-ban-ban-bang voor wilde o-o-o-o-olifanten, zei hij.

En inderdaad, Leboko, een groote, verstandige neger, die den Engelschman nooit verliet, verklaarde :

— Eens werden we achtervolgd door een eenzaat, een kolos van een olifant. Wij sloegen rechts en links op de vlucht zoo rap we maar konden. Bwana Brown bleef rustig op den weg staan alsof er geen gevaar dreigde.

En de olifant, liep hem voorbij zonder ook maar zijn kop op te heffen.

En terwijl hij dat vertelde bezag hij zijn meester met een onbegrensde bewondering.

— 't Is dat de olifant hem niet gezien had ! beweerde Gustje.

Maar Leboko, nam het hem zeer kwalijk dat

hij zooiets dierf zeggen.

— Neen, 't is dat mijn meester « Het teeken der wildernis » draagt, antwoordde hij op gekrenkten toon. Hij is voor de dieren « Taboe » (1) en nooit zullen ze hem kwaad doen.

— Nu, dat zou ik eens van dichtbij willen zien, lachte Gustje ongeloovig.

— Dat is gemakkelijk genoeg, zei M. Brown.

Toen ik u ontmoette, achtervolgde ik een kolossale tijger...

— Zoo ! Is het dat monster, dat ons voorbij is gevlogen ? vroeg Gustje. .

— Het is geen monster, het is een nkoli ! zei Leboko, ernstig.

— Wat is dat voor een geschiedenis ? vroeg M. Deprez.

— Luister, legde de planter uit, sedert een heele tijd sluipt hier een enorme tijger rond.

Zijn huid is niet gestreept, zooals van de meeste tijgers, maar met witte en zwarte vlekken doorzaaid.

Het is een verschrikkelijk dier. In min dan één maand heeft hij in de streek vijf menschen het leven gekost, zoodat men hem den

(1) *Taboe :* geheiligd, verboden aan te raken.

« menschendooder » heet.

Verleden week doodde hij nog den boy van een officier.

Ze hadden een looverhut gemaakt tusschen de hoofdtakken van een boom.

De officier was al naar boven geklommen.

De boy wilde zijn meester volgen.

Al meteens ,een geritsel in het struikgewas, een sprong naar voren...

De « menschendooder » had zich op den jongen geworpen en vóór de officier den tijd had zijn geweer af te schieten, was hij in twee machtige sprongen met hem in het bosch verdwenen.

— Het is een nkoli, herhaalde Leboko koppig. En een nkoli kan men niet treffen van op een boom, men moet hem altijd schieten van op beganen grond, en dan nog wel in zijn achterpooten, of de kogels hebben geen uitwerking.

Iedere inlander weet dat zulke tijgers « behekst » zijn !

—En is het achter dat dier, dat ge wilt jagen? vroeg M. Deprez. Zijt ge niet bevreesd ?

— Mij zal hij geen kwaad doen, zei M. Brown overtuigd, ik draag «Het teeken der wildernis!» Nooit heb ik één wild dier gemist en nooit heeft

zich een wild dier tegen mij gekeerd.

—Dat is waarlijk buitengewoon ! zei de ingenieur. We zullen gelukkig zijn, u te vergezellen, als ge op jacht gaat M. Brown, nietwaar Gustje ?

— Met genoegen ! Maar eerst moet ge voldoende hersteld zijn, M. Deprez.

— Dat spreekt vanzelf, stotterde Master Brown. Nu goeden avond en wel te rusten !

* * *

Drie dagen later trokken zij er op uit.

Er was doorheen het bosch een smal wegeltje gekapt dat eindigde aan den voet van een reusachtigen eik.

Tusschen de hoofdtakken was de looverhut, door de officier en zijn ongelukkigen boy gemaakt, nog blijven hangen.

De zwarten brachten er drinkwater en proviand naartoe en keerden dan, al loopend naar de plantage terug, zóó bang waren ze voor den boozen « nkoli » !

M. Brown, de ingenieur, Gustje en Kumbala bleven alleen achter.

Onderweg hadden de jagers een reebok ge-

schoten.

Ze maakten het gedoode dier aan den voet van den boom met stevige koorden vast, en trokken dan een voor een naar hun observatiepost.

— Let goed op, vermaande de Engelschman. Een leeuw kan men hooren komen aan zijn gebrul, maar een tijger sluipt stil nader en springt dan plots vooruit. Het minste geritsel in het struikgewas moet ge gadeslaan.

Maar de nacht verliep zoo rustig alsof er nooit een gevlekte tijger bestaan had!

De morgen kwam plots de nacht vervangen, zooals het in de tropen gaat, en de reebok lag nog altijd ongeschonden op dezelfde plaats.

— Uw sakkersche tijger heeft ons mooi voor den gek gehouden! lachtte Gustje.

Op die manier kunnen we nog lang wachten!

— Zij-ij-ij-ij-ijt ge 't al moe? spotte M. Brown.

— Bah, moe en niet moe. 'k Ga dan toch nog liever op olifantenjacht. Dan moogt ge ten minste loopen en draven, terwijjl ge nu zit uit te drogen tusschen de takken van een boom!

— We zullen hier nog één dag en één nacht blijven, stelde M. Brown voor. Intusschen zal

de kerel wel geschoten zijn. Zooniet zullen we naar huis terugkeeren om een paar dagen rust te nemen, want we zullen doodop zijn.

— Aangenomen zei M. Deprez.

Maar die dag verliep en de nacht verliep en van den menschendooder was geen spoor te zien.

De jagers vielen bijna omver van moeite en vaak.

— Kom, we trekken naar huis, zei M. Brown. De deugniet zal naar een andere streek verhuisd zijn. Zooveel te beter ! We kunnen hem maar kwijt zijn.

Maar uit alle voorzichtigheid keek hij toch nog eerst eens goed rond vooraleer af den boom te komen.

— Al-le-le-le-les in o-o-o-o-orde, stotterde hij. Kom maar a-a-a-a-af.

Een oogenblik later stonden de drie jagers aan den voet van den boom.

Alleen de neger was nog boven in de looverhut.

— Kumbala, vergeet de dekens niet ! riep Gustje, terwijl hij voortging.

— Ja, Bwana, antwoordde de man.

Hij pakte de dekens zorgvuldig saam en wierp ze naar beneden.

Dan kwam hij blijgezind den boom af.

Plots een geritsel in het struikgewas, een sprong naar voren, gevolgd door 't geschreeuw van den neger en het woedend gegrol van een dier dat met zijne prooi de vlucht nam in het bosch.

Met een ruk hadden de drie manenn zich omgekeerd.

En in een flits zagen zij het bruin-gele monster met de witzwarte vlekken in het struikgewas verdwijnen.

De tijger had twee dagen en twee nachten op de loer gelegen in het kreupelhout, totdat de mannen van den boom naar beneden kwamen en had den laatste vastgegrepen en meegesleurd !

M. Brown, de ingenieur en Gustje, schoten tezelfdertijd hun wapen af.

Een nieuw gegrom en het breken van takken, bewezen dat het monster niet in 't minst geraakt was, maar met zijne prooi voortvluchtte.

— Er achter ! donderde M. Brown.

Hij was zoodanig kwaad, dat hij vergat te

stamelen !

De smartkreten van Kumbala en het brullen van den tijger wezen hun den weg.

Nu eens klonken ze verder, dan weer dichterbij, nu eens zagen ze een glimp van het roofdier, dan weer, was het tusschen het struikgewas verdwenen.

Al met eens hield de neger op met gillen.

— De arme kerel is dood, zei de ingenieur medelijdend.

Ook het gebrul van den tijger had nu opgehouden.

Alles was stil geworden, geheimzinnig, schrikwekkend stil.

— Waar mag de menschendooder verdoken zitten ? opperde de ingenieur.

— Ik wee-ee-ee-eet het wa-wa-wa-waar-lijk niet, stotterde M. Brown ontstemd.

— Ik zou ook nog beginnen gelooven dat het dier behekst is, zei Gustje huiverend. Ik heb zoo het gevoel, dat hij elke minuut op mij kan springen !

— Ik zie ginds aan den rand van 't bosch een open vlakte. Willen we stil tot daar sluipen ? stelde M. Deprez voor.

— Vo-vo-vo-vooruit ! beval M. Brown.

Een groote weide met hoog gras begroeid lag nu voor hen, maar hoe ze ook keken, van den tijger was er geen spoor meer te zien.

— Hij is in rook opgegaan ! mompelde Gustje. Dat dier is waarlijk behekst !

— Kom, laten we weerkeeren, zei de ingenieur. Ik ben werkelijk dood-op.

Half ziek van moeite en opwinding trokken de drie mannen het bosch weer in.

Master Brown ging voorop, dan kwam M. Deprez en Gustje sloot de rij.

Eensklaps hoorden de twee jagers die voorop gingen een kreet en een schot.

Verschrikt keerden ze zich om.

Als een glimp verdween een bruin-geel monster, met wit-zwarte vlekken bezaaid, in het bosch.

Gustje stond tegen een boom geleund.

Hij zag krijtwit.

In de eene hand hield hij zijn nog rookend geweer, de andere hand hing slap naar beneden, en drie straaltjes bloed druipten er langzaam af.

— Daar, zei hij, daar ! en hij wees naar het struikgewas.

De jagers schoten, twee, driemaal achtereen hun geweren in de aangeduide richting af.

Niets roerde meer ! De menschendooder was lang reeds weggevlucht..

— Wat is er gebeurd ? vroeg M. Deprez. Zijt ge gekwetst ?

— Ik stapte rustig achter u aan, vertelde Gustje, als ik plots een geritsel hoorde. Ik schou-

derde 't geweer, maar nog vooraleer ik kon schieten sprong de « menschendooder » op mij toe. Ik wierp mij achteruit, achter een boomstam, en trok terwijl den haan over. Alleen de klauw van het roofdier kwam rakelings op mijn schouder terecht, dan vluchtte de tijger weer het struikgewas in.

— Misschien hebt gij hem getroffen en ligt hij neergevallen, zei de ingenieur.

Hij deed eenige stappen in het struikgewas.

Eensklaps hoorden zijne twee makkers hem een kreet slaken.

— De tijger valt hem aan ! Vooruit ! kreet Gustje.

Maar M. Deprez was reeds terug bij hen.

— Het is vreeselijk, zei hij. Het is niet de « menschendooder » die daar ligt, maar de arme Kumbala.

Terwijl wij het ondier achtervolgden, had het zich hier verscholen en was bezig zijn prooi te verslinden ! De arme neger is vreeselijk om aan te zien !

— We kunnen hem zoo maar niet laten liggen, zei Gustje medelijdend.

— Neen, we zullen een graf delven en het lijk

begraven.

Master Brown en de ingenieur groeven een kuil met hunne messen.

Gustje stond op loer. Hij kon niet veel helpen, want zijn schouder deed hem te erg pijn, en er moest toch iemand zijn om op te letten of de « menschendooder » weer niet rondsloop...

Dan begroeven ze den trouwen Kumbala. Gustje nam twee stokskens, maakte er een kruisken van en plantte het op het versch gevulde graf.

Doodmoe trokken ze naar de plantage terug.

* * *

Het was enkele dagen later midden den nacht, als onze vrienden opgeschrikt werden door een gehuil en een geschreeuw dat hooren en zien verging.

Ze schoten hun kleeren aan en gingen naar buiten op het terras.

Master Brown, was daar ook al.

— Wat is er aan de hand ? vroeg M. Deprez.

— Ik w-w-w-weet het niet, stotterde M. Brown.

Maar ze zouden niet lang wachten om het te weten te komen.

Al de negers van de plantage waren op de been en kwamen naar de bungalow toe.

Op een wenk van zijn meester trad Leboko vooruit.

Het was een eigenaardigheid van Master Brown dat hij nooit zelf tot zijn negers sprak, maar Gustje dacht ; dat het was omdat hij zoo vreeselijk stotterde.

— Wat beduidt al dat lawaai midden den nacht ? vroeg hij streng.

Vier negers traden vooruit en brachten een draagberrie naar voor.

Een vreeselijk gekwetste neger lag er zieltogend op neer.

— De nkoli ! de nkoli ! jammerden ze.

— Wat ! Is het weeral die beroerde gevlekte deugniet geweest ! riep Master Brown woedend uit.

Het was kurieus om nagaan, maar telkens Master Brown erg kwaad was, stotterde hij niet meer.

— Ja, het was hij geweest !

Volgens de negers vertelden, was de tijger in een der stallen gedrongen, had er de mooiste koe aangevallen en half verslonden.

De neger, die de dieren in den stal bewaakte was willen vluchten, maar met een slag van zijn klauw had het monster hem de borst opengereten.

Al dat lawaai had de negers wakker gemaakt, met stokken en ijzers gewapend waren ze toegeloopen.

Maar de tijger was reeds weggevlucht en men had nog juist een glimp gezien van een geel-bruin monster dat tusschen de boomen verdween.

Heel de plantage stond in rep en roer.

Een geheimzinnige vrees had de negers overvallen.

— Bwana ! bwana ! Help ons ! huilden ze. Gij die « het Teeken der Wildernis » op het voorhoofd draagt, red ons van den boozen nkoli !

Master Brown trad vooruit. Hij richtte zich in zijne volle lengte op.

— Morgen zal ik den boozen nkoli dooden, zei hij vastberaden. Gaat in vrede !

Vertrouwend in het woord van hun bwana, die « Het teeken der wildernis » droeg, staakten ze hunne jammerklachten en keerden rustig naar hunne houten slaaploodsen terug.

— Mijne heeren, gij hebt het gehoord, zoodra het dag wordt trekken wij er op uit ! En ik zal de huid van den gevlekten schurk naar huis meebrengen, of ik heet geen Max Brown meer !

— Pas maar op, zei Gustje, hij heeft scherpe klauwen !

— Bah ! mij zal hij geen kwaad doen, zei de Engelschman, ik draag immers « het teeken der wildernis » !

— Nu, dan had de « menschendooder » beter zijn klauwen naar u uitgeslagen, morde Gustje ; zijn nagels waren misschien op uw huid afgeschramd, terwijl ze er bij mij diep ingegaan zijn.

— Gaan we dan, heeren ?

— Zal het gaan, Gustje ? vroeg de ingenieur.

— Best, Mijnheer Deprez : Ik begin mij hier vreeselijk te vervelen. Vier dagen binnen zitten is nogal iets !

Het overschot van de gedoode koe werd meegenomen als lokaas.

Leboko had de plaats van den gedooden

Kumbala, ingenomen.

Hij droeg een geweer van zwaar kaliber en scheen zoo vastberaden als zijn meester, om den tijger van kant te maken.

Ze trokken recht naar de looverhut.

De negers die, meegekomen waren, legden vlug het proviand neer, maakten de doode koe vast, en liepen dan naar huis alsof de duivel hen op de hielen zat.

Zoolang het dag was, liet zich niet het minste gerucht hooren.

Dan viel plots de nacht in.

De maan kwam nu en dan doorpiepen in een sterk-bewolkten hemel. Soms was het schemerklaar, soms pikdonker.

Er lag een geheimzinnig waas over de gansche natuur.

Leboko zei huiverend, dat hij nooit zoo'n nachtwake had meegemaakt.

Tegen twee uur in den morgen hoorden de jagers een licht geschuifel in het kreupelhout.

— Ik geloof dat de « menschendooder » daar is, zei Gustje.

De ingenieur deed hem teeken te zwijgen en zijn geweer schietensgereed te houden.

En bij het spookachtige licht der maan, zagen ze een gedaante naderbij sluipen en met gulzigheid de prooi besnuffelen.

Vier schoten gingen tegelijk af.

Een ijselijk gebrul weerklonk, dan een breken van takken, verder niets meer.

Op hetzelfde oogenblik schoof een zwarte wolk vóór de maan.

— Dat mankeert er nog aan, morde Gustje men kan geen hand vóór oogen meer zien !

— Hebben we hem gedood of hebben we hem alleen gekwetst ? vroeg M. Deprez.

— Hij is do-do-dood ! stotterde Master Brown.

Maar Leboko beweerde dat men een « nkoli » nooit van op een boom kon schieten, nooit !

— Nu, als hij met vier kogels in zijn lijf blijft voortleven, dan is uw gevlekte tijger niet alleen behekst, maar een echte duivel ! zei Gustje.

Den geheelen nacht bleef het pikdonker.

Hoe verlangend de vier mannen ook waren uit hunne schuilplaats te kruipen, toch durfden ze af den boom niet komen.

Het dier kan soms enkel gewond zijn, en niets is gevaarlijker dan een gewonde tijger.

Eindelijk kwam de dageraad...

En daar lag de tijger, morsdood, naast het overschot van de koe.

— Alle duivels ! kreet Master Brown woedend, het is de menscheneter niet ! Het is een gestreepte tijger, zooals er honderden rondloopen ! De andere is ons weeral ontsnapt !

— Wat gaan we nu doen ? vroeg M. Deprez.

— We gaan er achter, zei Master Brown beslist : Ik heb gezworen dat ik zijn huid zou meebrengen naar de plantage, en ik keer niet met leege handen terug.

— Bwana, wees voorzichtig ! raadde Leboko aan.

— Zwijg en volg mij, gebood Master Brown.

Met uiterste voorzichtigheid trokken ze door het bosch naar het open veld.

— Spo-spo-spo-ren ! stotterde Brown.

Allen bogen zich om ze nader te onderzoeken.

En zonder dat iemand ook iets gehoord had vloog almeteens een bruin-gele, zwart- en witgevlekte massa boven het hoofd van de gestopen mannen, stortte zich op Master Brown, plantte zijn tanden in zijn lederen buis en vluchtte met hem al brullend over de opene vlakte.

— Hij heeft hem ! stamelde Gustje, die met opengesperde oogen den tijger nakeek.

Maar wat thans gebeurde, hadden de ingenieur noch Gustje nooit gezien.

In een oogwenk was Leboko rechtgesprongen.

— Bwana ! Bwana ! huilde hij.

Als een haas rende hij over de vlakte den tijger achterna.

En zie, hij haalde den tijger in ! Hij liep als de wind, zoo vlug.

Nu was hij al heel dicht bij het vluchtende dier.

Toch schoot hij niet...

Hij wachtte tot hij op een paar meter achter het roofdier was gekomen en dan gaf hij het de volle laag in de achterpooten.

Het dier, gestuit in zijn loop, liet zijn prooi los, maakte tweemaal achtereen een buiteling over den kop, en krabde met de pooten woedend op den grond terwijl het een vreeselijk gebrul uitstiet.

Dan bleef het één oogenblik bedwelmd liggen.

Master Brown, had geen oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest verloren, want hij hield

zijn geweer nog altijd in zijn vuist geklemd, hoewel de tijger hem een heel eind had meegesleept.

Hij sprong bliksemsnel recht en schouderde zijn vuurwapen, want de tijger had hem bij zijn dik-leeren jagervest vastgenomen, en hij was niet eens gekwetst.

De « menschendooder » razend van pijn en woede, was intusschen ook overeind gekomen en maakte zich gereed met een slag van zijn machtigen klauw zijn vijand te vellen.

Maar hij had zonder den waard gerekend !

Een welgemikt schot trof het monster tusschen beide oogen, zoodat het stervend neerviel.

— Hoera ! juichten M. Deprez en Gustje, die op hun beurt kwamen toegeloopen.

— Ik had gezworen dat ik zijn huid zou hebben, zei Master Brown geweldig kwaad, maar dat belet toch niet, dat ik een vreeselijke ontgoocheling heb opgeloopen !

— Hoezoo ? vroegen de ingenieur en Gustje tegelijk.

— Hoezoo ? herhaalde Master Brown bitter. Draag ik niet « het teeken der wildernis » ? Ben ik niet « taboe » voor al de wilde dieren ?

Die verduivelde tijger heeft er niet eens rekening mee gehouden ! Hij heeft mij meegedragen in zijn muil als een gewone neger ! Dat zal ik nooit kunnen vergeten !

En woedend boog hij zich over den gevelden reus en stroopte hem op één, twee, drie de huid af.

— Wat zegt ge daarvan ? vroeg hij trots, het prachtig gestreepte tijgervel in de hoogte opstekend.

— Het is een éénig exemplaar, zei M. Deprez vol bewondering, gij moogt er fier over zijn !

— Ik zal het vóór mijn bed leggen, als ik weer in Engeland zal zijn !

— Wat ! riepen drie stemmen te gelijk.

— Ge denkt toch zeker niet dat ik nog langer in dit ellendig land wil blijven, waar zelf de wilde dieren niet serieus meer zijn ? Zij respecteeren niet eens meer « het teeken der wildernis », dat ik met mij omdraag, en in plaats van normaal hun prooi te verslinden, loopen zij er mee weg, als een dief met zijn buit ! Neen, hoor ! Dat is geen plaats meer, voor mij !

Weinigen tijd later vernamen M. Deprez en Gustje, dat Master Brown zijn koffieplanterij

verkocht had en naar Engeland was teruggekeerd.

De trouwe Leboko was met hem meegegaan en onder den arm droeg hij de zwart en wit gevlekte huid van den « beheksten tijger ».

SACHA IVANOV.

ONZE BRIEVENBUS

Beste kameraden, verscheidene onder u vroegen me, iets in proza te mogen opsturen, omdat « dichten toch zóó moeilijk is ! » zeggen ze.

Nu, ik wil wel hoor ! Elke week zal ik u een onderwerp opgeven. Het zal natuurlijk over een persoon of een dier of een gebeurtenis gaan, die betrekking heeft op onze verteluurtjes.

De twee beste opstelletjes zullen in onze brievenbus verschijnen. Het **allerbeste** ontvangt als belooning een prijs van **25 frank in geld,** het tweede beste een prijs van **10 frank in geld.**

Het ingezonden opstelletje mag niet langer zijn dan 15 tot 20 lijnen schrift en moet ingezonden worden vóór den woensdag avond, die volgt op het verschijnen van het boekje.

Deze week geef ik u als onderwerp : « **De Grijze Hertog** » uit het Verteluurtje nr. 35 « **De Schuimers van de Prairie** ».

Allo ! en schoon werk leveren hoor ! Iedereen kan nu inzenden. Goed naam, adres en ouderdom opgeven ! En de ouders of de oudere broers en zusters mogen niet meehelpen ! Ik zal het wel zien ! Beste groeten van

SACHA.

Aan A. Ringer : Appy, u is een lieve, goeie jongen en ik houd veel van u, omdat gij zoo veel van dieren houdt. Uw opstelletje over « De Vlieg » was heel, heel goed. Ik verwacht deze week ook iets puiks van u !

SACHA.

Aan mijne trouwe Rakkers :

Fr. Van Ossel, Wemmel ; Karel Van Doren, Nederokkerzeel ; Leon Van Bourgogne, Anderlecht ; Ivo De-

vriendt, Ieper ; Alexander Huygens, Hoegaerde ; A. Poppe, Breedene a/zee ; J. Coulommier, Vilvoorde ; Mathieu Steegmans, Rotselaer ; Henri Jacobs, Bilsen ; Juul De Coninck, Auderghem ; René Schepers, Zwartberg ; Leo Waterinckx, Aalst ; Nelly Gosseye, Geeraardsbergen ; Maurice Laurette, Stockel ; Jef De Haes, Schaerbeek ; Jozef Cornelis ; Frans Hendrickx, Cortenberg ; Robert Hijlebos, Geeraardsbergen ; Cesarine Baest, Zele ; René Nagels, Hoeylaert ; Jules Van de Vloet, Antwerpen ; Ivo Devriendt, Ieper ; Simone Nelis, Denderleeuw ; enz. — Uwe inzending goed ontvangen. De beste vinden later wel allemaal een plaatsje, hoor !

SACHA.

NAT PINKERTON

(Wijze : « *Het Plekje bij den Molen* ».)

Wie kent er niet Nat Pinkerton,
Die alles overwon ?
Zijn echte naam is Jefke Mees
En iedereen hem prees !
Hij reed de roode auto na
Die Annie had ontvoerd,
En zei tot Jo : « Hola ! hola !
't Is nu genoeg geboerd ! »

Refrein.
Ik heb u zeer lief,
Groote detectief,
Als gij met Kietchie
Een ontvoerder vervolgt !
Dat was toch Annie,
t Ontvoerde kindje,
Die een medalie
Schonk aan zijn hond Kietchie !

ALFONS DHONDT, 11 jaar,
Moelandstraat, 74, Sint-Niklaas-Waas

ONZE PRACHTIGE VELO

Wij ontvingen volgend briefje van dankbetuiging van André Hauspie, de gelukkige winner van den eersten prijs in onzen Grooten Vacantie-Prijskamp :

GEACHTE HEER SACHA,

Ik schrijf U een woordje van dank om den prachtigen velo en het bezoek dat gij mij gegund hebt. Wat was ik blijde en overgelukkig als ik wist dat gij daar waart met mijn velo en dan nog zulk een overprachtige ! Ik was zoo verheugd dat ik vergat u te groeten en te danken, maar nu doe ik het honderdmaal in de plaats van dan.

Nu, goede heer, moet ik u nog zeggen dat er nog meer dan 100 menschen gevraagd hebben waar ik zulk een prachtige velo gehaald of gewonnen heb en ik leg dan alles uit en zeg welke prachtige boekjes het zijn.

Nu sluit ik mijn brief met u nog honderdduizend maal te bedanken over dien ik kan u niet zeggen hoe schoone velo en kan ook niet zeggen hoe kontent ik ben.

Nu nogmaals bedankt en de groeten van uw trouw en dankbaar lezertje.

ANDRE HAUSPIE
St. Vincentius' Gesticht
Boescheepstraat, 1, Poperinghe

TOEKOMENDE WEEK Nr. 38
VAN « IVANOV'S VERTELUURTJES »

De Bloedveete der Araukaners

Een Indianenverhaal, zooals gij er nooit een gelezen hebt ! Al de geheimzinnigheid van het leven der Roodhuiden in volle wildernis...

60 CENTIEMEN

het VOLLEDIG verhaal. — OVERAL te verkrijgen.

Drukk. P. Lombaerts, Schoten.

VANAF 15 NOVEMBER VERSCHIJNEN :

Ivanov's kleine Romans

Prachtige volksverhalen,
uit het leven gegrepen.

Deze verhalen, 64 bladzijden groot speciaal geschreven voor de ouders en grootere broers en zusters van de lezertjes van Ivanov's Verteluurtjes, zijn geroepen om een ongehoord succes te kennen.

Wie de naam SACHA IVANOV op een boek ziet staan, weet dat hij iets puiks in handen krijgt, dat hem bevallen en ontroeren zal.
Deze mooie boekjes, die om de veertien dagen zullen verschijnen en 64 bladzijden tekst zullen bevatten, kosten slechts

EEN FRANK

Bij alle dagbladverkoopers, in alle kiosken en aubetten.

BESTEL ZE VAN HEDEN AF !